

DRIEMASTER

Moeten de levensverzekeringsmaatschappijen genationaliseerd worden?

Onlangs is het blad Economisch Statistische Berichten uit zijn slof geschoten met een artikel over de hoogte der levensverzekeringspremies. Naar aanleiding daarvan heeft **Radar**, het voortreffelijke, kritische en satirische radioprogramma van de Avro, eens uit de doeken gedaan in hoeverre de betalers van levensverzekeringspremies uitgebuit worden en daarover vervolgens zijn mening gegeven (programma van 4 jan. j.l.). Zo blijkt b.v. dat in vele gevallen alleen al de rente op de in de loop der tijd betaalde premies ruim voldoende zou zijn om de uitkeringen te kunnen verrichten.

Op die wijze staat de dienstverlening van deze levensverzekeringsmaatschappijen in geen enkele verhouding meer tot de prijs van de prestatie. Doch niet voor niets zijn deze maatschappijen zo langzamerhand tot een van de voornaamste financiers van de nationale investeringen geworden.

Het gaat echter niet aan om de deelnemers van levensverzekeringen hiervoor te laten opdraaien en zeker niet wanneer het afsluiten van een levensverzekering als voorwaarde tot het aangaan van een hypotheek wordt gesteld zoals zo vaak gebeurt.

Dat de **ondernemingsgewijze produktie in deze sector kennelijk dolgedraaid is**, kan echter ter-

nauwernood als verrassend worden aangemerkt. Bij een tot een door fusies en overnemingen zo sterk gereduceerd aantal ondernemingen is in de praktijk alleen nog maar een soort **pseudo-concurrentie** aanwezig. Tenminste wanneer door de ontwikkeling van nieuwe produkten niet steeds opnieuw gestreden behoeft te worden voor een zeker marktaandeel en wanneer voorts weinig concurrentie over de grenzen heen behoeft te worden gevoerd. Noch het eerste noch het laatste is bij de genoemde maatschappijen in voldoende mate het geval.

Vandaar dat eerst de dreiging van nationalisatie algemener moet worden voor er iets aan de tarieven gedaan wordt, zij het dan ook nog met uiterste mondjesmaat.

Wat ons betreft hebben de verzekeringsmaatschappijen zich echter al te ver vergaloppeerd. In principe zijn we tegenstander van nationalisatie. Maar wanneer het belang van het individu beter op een goedkopere manier kan worden gediend, **en vrijheid van consumptie is in onze ogen een groot goed**, dan moet niet op dogmatische wijze worden vastgehouden aan dit principe van niet-nationalisatie.

Overigens zou het eventueel al voldoende zijn indien de staat slechts één maatschappij zou overnemen of desnoods zelf een maatschappij zou stichten. Misschien is dit laatste een aantrekkelijke middenweg. Wanneer deze maatschappij nl. met tot meer redelijke proporties teruggebrachte winstpercentages zou rekenen, zouden de andere maatschappijen vanzelf moeten volgen.

Uiterst benieuwd zijn we, vooral met het oog op de aangehaalde consumptievrijheid, hoe de VVD over deze kwestie denkt. Haar standpunt zal medebepalend zijn voor de mate waarin wij de VVD, naar onze maatstaven gerekend, liberaal mogen noemen.

J. H. L.

(Over deze kwestie zal van redactiewege het standpunt van de VVD opgevraagd worden ten einde op die wijze de discussie te openen over de inhoud van het moderne liberalisme.)

**n.v. houthandel
v.h. W. KUNST**

★

EEMSKANAAL Z.Z. 19

GRONINGEN

Telefoon 050 - 35 1 05 *

DRIEMASTER

22e jaargang, no. 1, 27 januari 1970

Maandblad van de onafhankelijke Liberale Jongeren-Organisatie Vrijheid en Democratie (JOVD).

HOOFDREDACTEUR: G. van der Meer. LEDEN VAN DE REDACTIE: mej. A. Gijsberts, M. P. van Dijk (secretaris), drs J. H. Lambers (administratie). REDACTIE-ADRES: Abbenesstraat 22-II, Amsterdam, tel. 020-172507. KOPIJ JOVD-JOURNAAL: Bloemgracht 101-I, Amsterdam, tel. 020-237495. ADMINISTRATIE-ADRES: Helperzoom 349, Groningen.

ABONNEMENTSPRIJS: Minimaal f 7,50 per jaar; voor leden gratis. ADVERTENTIE-TARIEVEN worden gaarne verstrekt door de administrateur. BETALINGEN van advertentie- en abonnementsgelden uitsluitend op giro-rekening 277760 t.n.v. Stichting „De Driemaster” te Den Haag.

ALGEMEEN SECRETARIAAT van de JOVD: De Genestetlaan 2A, Zeist, tel. 03404-10165. ALGEMEEN PENNINGMEESTER van de JOVD: Van Nijenrodestraat 105, Den Haag, giro-rekening 953500.

Het recht op informatie in de democratie

De ontwikkelingen bij Het Vrije Volk, met name de verhuizing van Amsterdam naar Rotterdam en het ontslag van een groot aantal wernemers, hebben aanleiding gegeven tot een groot aantal beschouwingen en vragen. De heren Joekes en Vonhoff stelden vragen in de Kamer. Joekes sloeg de spijker op de kop door te stellen dat een vrije en geschakeerde pers een wezenskenmerk van de democratische samenleving vormt.

De onheilspellende ontwikkelingen bij het socialistische dagblad zijn het symptoom van een reeds lang aan de gang zijnde tendens in de Nederlandse pers: de voortdurende achteruitgang van de zgn. opiniërende pers ten gunste van de min of meer neutrale en de provinciale dagbladen. Liberale bladen als het Handelsblad, de NRC en Het Vaderland hebben het niet gemakkelijk en dat geldt ook voor kranten als De Tijd en andere. Wat eens de grootste krant van Nederland was hoort nu dus ook in dat rijtje thuis. Op de oorzaken zullen wij hier niet in gaan. Iedere krant heeft met zijn specifieke problemen te kampen. In het algemeen geldt echter wel dat de waanzinnig hoge kosten, waarvan grote investeringen in moderne apparatuur genoemd moeten worden, het voortbestaan van met name kleinere bladen ernstig bedreigen. Ook vermeld dient te worden dat de Nederlander óók met de krant voor een dubbeltje op de eerste rij wil zitten: de abonnementsprijzen zijn zo ongeveer de laagste van Europa.

Inderdaad is hier iets belangrijks aan de gang (en van onze zorg heeft Joekes zich tolk gemaakt), namelijk of in onze democratische samenleving een geschakeerde pers zal kunnen blijven bestaan.

Dat is zeker niet het geval wanneer men de krant als een produkt beschouwt dat in de vrije markt-

economie wordt onderworpen aan de wet van vraag en aanbod. Dan is slechts rendabel de grootste, en de kleinen kunnen zich slechts handhaven of door geruisloze gelijkshakeling (en waar blijft dan de schakering?), of door zich te laten opnemen in het grote concern (waarmee, vrezende wij, de onafhankelijkheid slechts tijdelijk zal zijn gekocht). In alle gevallen, vooral wanneer het blad de strijd en het bestaan eenvoudig geeft, is een wezenlijke verarming het gevolg.

Het verdient aanbeveling dat het recht op informatie in de grondwet wordt opgenomen. Aan kranten, week- en dagbladen, en dan met name die welke zich bezig houden met een voorlichtende en opiniërende taak, mogen wezenlijk andere normen gesteld worden dan aan wasmiddelen en tandpasta's. Slechts wanneer de grondwet het recht op informatie erkent kan de pers uitgeveven worden boven ordinaire concurrentiestrijd. De democratie kent men aan zijn kranten.

Isolatie- en
Plaatwerkbedrijf
ROTAMISOL

Uitvoerders van warmte-,
koude- en geluidsisolatie

Kantoor: Verschoorstraat 69-71,
Rotterdam, tel. 010 - 273954

Couperusstraat 48, Ridderkerk,
tel. 01804 - 5503

Een oplossing met dit alles is niet gegeven. Wellicht zal, zoals de laatste tijd nogal eens bepleit wordt de uitkomst gegeven worden door socialisatie van de technische apparatuur. Vreemd is dat niet. Men denke bv. aan de tv-apparatuur die

eigendom is van de NOS, maar waarvan **alle** omroepverenigingen gebruik maken. In ieder geval is dit een alternatief, dat men niet op voorhand mag verwerpen!

GERARD VAN DER MEER

Hoewel navolgend artikel niet bestemd was voor publikatie in de Driemaster, leek het de redactie interessant genoeg om het zijn lezers niet te mogen onthouden.

Mr. H. Bosma en G. van der Meer

Blijkens een ruim opgezet bericht in de NRC van 31 dec. j.l. hebben de heren mr. H. Bosma en G. van der Meer zich (Bosma binnenkort) aangesloten bij de politieke partij Democraten '66, een op zichzelf zeer respectabele keus. Bij de illustraties waarmee beide heren hun keuze menen te moeten doen vergezellen, lijken een paar opmerkingen wenselijk.

1. Mr. Henk Bosma had, als liberaal, in 1967 bepaalde verwachtingen van de liberale partij, de VVD. Niettemin stemde hij toen bij de verkiezingen D '66. Onbegrijpelijk, juist vanwege zijn verwachtingen als liberaal. Thans gaat dezelfde heer Bosma lid worden van D '66. Wij vragen ons af in hoeverre die verwachtingen van de heer Bosma van de VVD reële verwachtingen waren en waarom als ver-

wachtingen uitgesproken nu zijn kiezen juist blijkt geeft van een opmerkelijke continuïteit: veeleer geeft hij blijk van een reeds 3 jaar bij hem aanwezig zijn van een latent geestelijk contact met D '66. Het is daarom dat wij ons afvragen waarom de bevestiging van de eerste partij-politieke keuze van de heer Bosma gepaard dient te gaan van een trap na tegen de VVD. Had de liberaal Bosma die verwachtingen in de VVD wel, waarom is hij dan toen niet opgestaan in de VVD (dwz. lid geworden) toen dat verwachtingspatroon in gevaar kwam? Zou zijn arbeid dan niet gelukt zijn, met veel meer recht had dan een oud-voorzitter van de JOVD een verandering van partij-politieke keuze op bovengenoemde wijze mogen, zelfs moeten illustreren.

2. Als voorzitter van de JOVD heeft de heer Bosma zich immer op het standpunt gesteld dat een politieke heroriëntatie in Nederland zich op programmatische basis diende te voltrekken (welk programma vindt de heer Bosma in D '66?). Als bijdrage daartoe is onder zijn verantwoordelijkheid in de JOVD meer dan een jaar aandacht besteed aan de samenstelling van een minimumprogramma van politieke verlangens. Nu doet zich het verschijnsel voor dat veel van deze verlangens terug gevonden worden in de rapporten van het Liberaal Beraad. Waarom dit JOVD-minimumprogramma niet eens aangeboden aan D '66 teneinde daar de wensen te peilen heer Bosma?

Nu het een of het ander: of de heer Bosma is zeer recentelijk (bijv. na

Friesch Groningsche Hypotheekbank N.V.

pandbrieven

een veilige belegging met zeer hoog rendement

zijn aftreden als voorzitter van de JOVD) tot het inzicht gekomen dat politieke heroriëntatie in Nederland op programmatische basis niet mogelijk is (maar zit je bij de Democraten dan goed Henk?) of de heer Bosma heeft het werken aan het minimum-programma als een soort „Spielerei“ beschouwd, een soort afleidend bezig zijn teneinde later zijn oorspronkelijke keuze te kunnen bevestigen.

3. Blijkens voorstellen op het laatste congres van de JOVD (8/9 nov. j.l. te Emmen) wenste het zittende hoofdbestuur onder leiding van de heer Bosma dat de JOVD zich statutair aan de VVD zou binden. De Algemene Ledenvergadering vervormde dit voorstel tot een soort aanhankelijkheidsverklaring t.o.v. de VVD. In het redactionele artikel in de Driemaster, het orgaan van de JOVD van dec., plaatste de redactie o.l.v. de hoofdredacteur de heer Van der Meer zich achter het oorspronkelijke hoofdbestuur voorstel:

„Het is de verdienste van het oude hoofdbestuur dat het politieke realiteiten heeft durven erkennen“. Inderdaad is er die zeer serieus bedoelde aanhankelijkheidsverklaring aan de VVD. Om beide heren nu voor tweeslachtigheid te behoeden, is het dan niet verstandig politieke realiteiten te erkennen en het lidmaatschap op te zeggen van een organisatie die zich richt en moet richten op de VVD?

4. Maar de heer Bosma ziet nog een taak voor zich weggelegd in de JOVD n.l. als redacteur van de Driemaster te trachten een brugfunctie te vervullen tussen liberalen en D'66. Ogen-schijnlijk een zeer ideëel streven, maar krijgt de loyaliteit van de heer Bosma t.o.v. door hem zelf voorgestelde opvolgers niet een zeer bedenkelijke allure? Bovendien was hij voorstander

van het integraal gekoppeld zijn van de JOVD aan de VVD. Nu is hij bezig datzelfde hoofdbestuur in haar beleidsvorming te ondermijnen. „Half-zacht“ dunkt me om in de terminologie van de heer Bosma te blijven.

5. De heer Bosma stelt dat het met de komst van D'66 in de JOVD moeilijker werd. Tegen die achtergrond alleen het ledenverloop van 2000 tot 1400 te plaatsen lijkt me overdreven eenzijdig. Interne factoren zoals „activiteit“ zullen mede een rol hebben gespeeld. Interessant is ook de vraag in welke mate inhoud, vormgeving en presentatie van het hoofdbestuurlijke beleid tijdens dat verloop mede bepalend is geweest voor dat verloop. Kortom welke is de politieke betekenis die we aan het interview met de heren Bosma en Van der Meer moeten hechten?

Met dank voor plaatsing,
hoogachtend,
A. J. EVENHUIS,
Zuiderlaan 135, Meppel.

COMMENTAAR:

1. *Het zal duidelijk zijn dat Henk Bosma en Gerard van der Meer de strekking van dit verhaal niet onderschrijven.*

2. *Naar aanleiding van passage 4 wenst Henk Bosma te verklaren dat het niet in zijn bedoeling ligt zijn positie als Driemaster-redacteur te „misbruiken“ voor propaganda voor D'66. Natuurlijk blijft hij wel staan voor zijn opvattingen inzake concrete politieke punten. Over een en ander is kennelijk enig misverstand geweest tussen hem en de desbetreffende journalist.*

3. *Passage 5 begrijpen wij niet helemaal, maar dat kan aan ons liggen.*

DE REDACTIE

omdat de minister van Sociale Zaken kan overgaan tot (on)verbindendverklaring van een in overleg tussen werknemers- en werkgeversvertegenwoordigers tot stand gekomen c.a.o. Binnen het kader van de zogenaamde „Knevelwet van Roolvink“ is deze ministeriële (gouvernementele) strategie gehandhaafd.

Wat betreft de prijzen moet allereerst kunnen worden vastgesteld wie nu eigenlijk de prijzen kan vaststellen. Behalve ondernemers en ondernemingen kunnen we ook als prijsvaststellers de overheid en zelfs de werknemer onderscheiden. Controlemaatregelen tegen ondernemers of ondernemingen als prijsvaststellers zijn mogelijk. Als voorbeeld kan gelden het voorschrijven van een prijsmeldingsplicht bij het ministerie van Economische zaken, welke instantie na studie accoord of niet accoord zal gaan met de voorgestelde prijsmaatregelen. Verder zijn het vaststellen van maximumprijzen, het geven van administratievoorschriften of prijsaanduidingsvoorschriften mogelijk, om een goed prijsbeleid te kunnen doorvoeren. Een prijsstap ingaande op een bepaalde datum is eveneens een probaat middel juist en alleen in combinatie met de eerdergenoemde maatregelen. Deze maatregelen worden ambtelijk administratief vastgesteld en eisen vanzelfsprekend een controle-apparaat.

Veelal wordt gesteld dat een dergelijk apparaat te veel geld vergt en dat instelling van dergelijke lichamen niet verantwoord zou zijn. Dit argument lijkt niet aanvaardbaar, omdat een kwaad dat ontstaat zonder eventueel toegepaste controle een economisch beleid op wat langere termijn ondenkbaar maakt. Wanneer men daarbij bedenkt, dat het geleuter over perceptiekosten nog steeds als doorslaggevend argument tegen het instellen van controlerende maatregelen wordt gebruikt, terwijl tevens het zogenaamde economisch politieke kwaad, dat doorwoekert als men zich niet bewust is van zus of zo verantwoordelijkheid, als politiek argument gebruikt wordt om zonder controlemaatregelen te regeren, dan realiseert men zich eerst goed dat er eigenlijk van een gouvernementele onwil sprake is.

Als tweede categorie van prijsvaststellers noemen wij de overheid. We kunnen n.l. stellen dat het betalen van belasting de prijs is, die iemand voor het leven in een welvaartsstaat dient te betalen.

En ten derde dan de werknemers, die ook een prijs kunnen bedingen vaak via de vakbonden, namelijk een prijs die ondernemers moeten betalen voor door werknemers te verrichten arbeid, zijnde de lonen.

Prijzen, lonen, lonen en prijzen . . .

In de miljoenennota wordt te kennen gegeven dat het beleid op het gebied van lonen en prijzen een gebied van zorg zal zijn voor de regering in 1970. Laten we voorop stellen dat natuurlijk ook voor de nabije toekomst een loon- en prijsbeleid van eminent belang is. De karakterisering van de loon- en prijsspiraal is duidelijk. Een spiraalwerking is inderdaad waarneembaar. Een tegengif tegen deze spiraalwerking is moeilijk te vinden in zoverre het dan gaat om een medicijn dat zo gunstig mogelijk werkt en geen on-

gunstige neveneffecten met zich brengt.

Ten principale gaat het erom of de prijzen of de lonen of beide aan een reguleringskader te onderwerpen. E.e.a. is noodzakelijk om een redelijk reëel levenspatroon mogelijk te maken.

Als consequentie hiervan zal men m.b.t. de loonpolitiek over moeten gaan tot een geleide loonpolitiek en zal men de vrije loonpolitiek moeten laten varen. In wezen bestaat er nu zelfs eigenlijk geen vrije loonpolitiek

De prijzen welke door de overheid worden vastgesteld zijn vaak oncontroleerbaar, omdat de Staten-Generaal als controle-orgaan optreedt. Het vaststellen van belastingtarieven en/of belastingcorrecties is arbitrair en past niet altijd in een goed economisch politiek beleid op wat langere termijn.

Een controle op de lonen, d.w.z. op de prijzen, gevraagd door werkenden, geschiedt sumier door het gouvernement.

Kort en goed, wil het mogelijk zijn de lonen maar zeker de prijzen in de hand te houden dan is het noodzakelijk op beide fronten een controle-mogelijkheid in het leven te roepen. Op die wijze zal een bijdrage kunnen worden geleverd tot een gelijkmatiger conjunctuurpatroon.

In wezen is een indexeringsclausule in looncontracten uit conjunctureel oog-

punt ongewenst. Dit constaterende kan men stellen dat dan ook de overheid een gezonder loon- en prijsklimaat dient te bevorderen en wel zodanig dat de reële koopkracht van het bekende loonzakje voldoende is, om een zo hoog mogelijk behoeftenbevredigingspatroon voor een ieder te verkrijgen.

In principe heeft de overheid zelf het voorbeeld gegeven hoe het conjunctureel aanvaardbaar loon- en prijsniveau kan worden verstoord, want namelijk de waardevastheid van ambtenaren-salarissen en ook pensioenen is uit evenwichtig conjunctureel oogpunt onaanvaardbaar. De overheid werkt zelfs nog als accelerator door een grote mate van inflatoire financiering, die met name ten laste komt van de lagere overheden.

Daarbij in aanmerking genomen de aangekondigde maatregelen ter ver-

sterking van het economisch instrumentarium op conjunctuurpolitiek gebied, hetgeen is aangekondigd in de laatste miljoenennota, met betrekking tot de belastingen zal waarschijnlijk ook een niet haalbare kaart zijn. Als conjunctuur politieke maatregelen is niet alleen het instrument van de belastingen interessant. Juist loon- en prijspolitieke maatregelen kunnen in dit stramien van uitzonderlijke betekenis zijn.

Vandaar ook dat het vertrek van de heer De Block als minister van Economische Zaken eigenlijk alleen maar symptomatisch is, terwijl de overige bewindslieden uit de sociaal-economische driehoek in de grond van de zaak mede hun portefeuille ter beschikking hadden kunnen/moeten stellen. Maar ja, de een was met vakantie, de ander immers lid of meer van het CNV geweest.

M. P. v. D.

SMIT KINDERDIJK

SCHEEPSBOUW

SINDS 1687

N.V. Aannemersbedrijf v/h J. STAM

**Kortenaerstraat 3
ZWIJNDRECHT
Tel. 01850-5839**

WONINGBOUW

BIAFRA

Op het moment dat dit geschreven wordt, ziet het ernaar uit dat de laatste restanten van Biafra door de Nigeriaanse troepen onder de voet gelopen zullen worden. Het lijkt erop dat dit conflict uiteindelijk toch met militaire middelen zal worden beslecht. Nog steeds schijnen humanitair niet te dulden toestanden niet voldoende motief te vormen voor de internationale diplomatie om te streven naar een vreedzame oplossing. Economische en politieke belangen blijken nog steeds sterker dan gewoon menselijk mededogen.

De rol die Engeland en Rusland in dit conflict gespeeld hebben is voldoende bekend. Daarnaast is ook de houding van de Afrikaanse landen van groot belang geweest. Zelfs de landen die medestander waren van Biafra zoals

Tanzania wensten geen bemoeienis van Westerse landen, die niet direkt bij het conflict waren betrokken. Taperend voor deze houding is de uitlating van Nyerere, president van Tanzania, dat Nederland pas overging tot zijn wapenembargo, toen het oordeelde dat de belangen van de Shell voldoende waren gewaarborgd. Hij sprak in dit verband ook van neo-kolonialisme. Afgezien nog van de juistheid van deze beweringen is deze houding heel goed begrijpelijk, de meeste westerse landen hebben boter op hun hoofd. In deze context laat het zich ook verklaren dat een plaatsing van het probleem Biafra op de agenda van de VN geen kans van slagen had. Hier komt nog bij dat vele Afrikaanse landen met enige angst zagen naar het „tribalisme”, dat volgens hun een

grote rol speelde in de afscheidingsbeweging. Zij vreesden vooral de precedentwerking van een eventueel succes van Biafra.

Heeft de Nederlandse regering tegen deze achtergrond voldoende gedaan? Als men de commentaren beluistert, krijgt men de indruk dat dit niet het geval is. De verwijten die vooral aan het adres van minister Luns zijn gericht als verantwoordelijk beleidsman doen mij toch niet erg rechtvaardig aan gezien de traditie waarin het Nederlandse buitenlandse beleid wordt gevoerd. Hiertegen is uit de Tweede Kamer eigenlijk nooit fundamenteel verzet gerezen. Zelfs wanneer men uit menselijke bewegelijkheid wordt gedreven, is het toch wat teveel gevraagd van de ene dag op de ander over te schakelen van een politiek ge-

richt op het haalbare op een politiek gedragen door het moreel rechtvaardige. Het laatste parlementaire debat over Biafra was dan in mijn ogen ook meer een testimonium paupertatis voor de Tweede Kamer dan voor de minister. Want uitgaande van de politiek van het haalbare kan men niet zeggen dat minister Luns zijn best niet heeft gedaan, integendeel.

Tenslotte nog een kanttekening, die het risico met zich meebrengt vele mensen tegen het zere been te schoppen. De bewogenheid met het lot van Biafra heeft mijns inziens iets hypo-

criets. Omdat het conflict in Biafra veel aandacht heeft gekregen — mede dankzij een professionele aanpak van de public relations — in alle mogelijke media, is er een gevoel van schuld ontstaan. Een schuldgevoelen dat bij de moordpartijen in Indonesië en in de Soedan niet in werking is getreden. Waarom eigenlijk niet? Is er niet genoeg aandacht aan besteed?

Ging het in Indonesië alleen maar om communisten? Was Soedan soms niet interessant om dat daar geen duidelijk te identificeren economische belangen in het geding waren?

MARGINALIA

De Algemene Bond van Onderwijzend Personeel heeft besloten zich per 1971 aan te sluiten bij het NVV. De ABOP kan men met dit besluit feliciteren. Wij leven in een tijd waarin de vakbonden zich steeds meer tot pressure-groups ontwikkelen. Allerwegen wordt erkend dat het onderwijs een steeds grotere aandacht moet krijgen. De vakbonden, die geneigd zijn het onderwijs en dus de ontplooiing van de mens meer en meer centraal te stellen, kunnen de inbreng van de grote onderwijzersbonden daarbij niet ontberen.

Niet iedereen heeft het besluit toegejuicht. Niet iedereen kan de maatschappelijke ontwikkelingen bij benen. Tien jaren geleden werd het voorstel tot aansluiting nog met grote meerderheid afgewezen. Wie nu de ABOP uitstapt komt zonder twijfel terug. We hebben natuurlijk niet het oog op de doorgewinterde socialistenverters, die het niet kunnen verkroppen bij de rooie bent van Kloos te worden ingelijfd (al is de ABOP wel zo liberaal en tolerant voor hen aparte mogelijkheden te scheppen!). Wij zijn er niet zo bang voor. Het NVV, althans Kloos, heeft meermalen te kennen gegeven niet „met de PvdA getrouwd te zijn”. Het NVV zou aan geloofwaardigheid verliezen door een eventuele regeringscoalitie met de PvdA tegen heug en meug te steunen. En tenslotte zijn NVV-leden, zelfs schoolmeesters, best in staat zelfstandig een politieke keuze te doen.

De heer mr. Harm van Riel, VVD-senator, is de laatste tijd in gunstige zin in het nieuws. Hij preste de regering de veel omstreden Loonwet ook door de Eerste Kamer te loodsen. Het ziet er naar uit dat Van Riel, en dus de VVD, in die opzet zal slagen. Hetgeen een bijdrage tot duidelijker politieke verhoudingen is, waarvoor men de heer Van Riel niet dankbaar genoeg kan zijn.

Op de Partijraad van de VVD, in de vorige Driemaster reeds besproken, kon men van de heer Van Riel liberale taal horen. Zijn pleidooi voor begrip ten aanzien van de veranderde en veranderende mentaliteit bij de jongeren deed hartverwarmend aan. Niet iedereen in de VVD kan dat waarderen. De heer Abspoel citeerde haastig enkele van de beruchte passages uit het befaamde SVB-cahier nummer drie. En tenslotte is er het interview in de Haagse Post van 17 december waarin deze en andere uitlatingen nog eens keurig op een rijtje worden ge-

HB-TAFEL

Nog enkele dagen en het is zover, dan congresseren we hopelijk in grote getale in Breda. (U heeft zich toch al opgegeven!!!! Nee....., nou doe het dan nog gauw: tel. 070-244787). Als voornaamste punt op de agenda staat het Liberaal Beraad, de rapporten 2, 3 en 4. Wij verwachten dat de afdelingen zich inmiddels met de resultaten van het Beraad hebben beziggehouden en resoluties hebben voorbereid, deze graag tijdig insturen, wij kunnen er dan voor zorgen dat ze gestencild worden en in Breda in voldoende exemplaren ter tafel liggen. Nieuw op het congres zal de discussievorm in kleine werkgroepen zijn. Deze zullen bij de behandeling van het Beraad onder voorzitterschap staan van de deelnemers aan het Beraad, uit de werkgroep moet een rapporteur optreden, die in de plenaire vergadering de resultaten en/of resoluties van zijn groep naar het voetlicht brengt.

De zondag zullen we op dezelfde wijze besteden aan gemeentepolitiek, door het hoofdbestuur is de brochure „Leidraad Gemeente Politiek” onder redactie van J. Weggemans en D. D. Dees uitgegeven. Deze brochure zullen we als discussienota hanteren. Voor de liefhebbers: de brochure kost f 0,50 en is per post thuis te ontvangen door overmaking van f 0,75 op giro 953500 t.n.v. alg. penn. onder vermelding „Gemeentepolitiek”. Iederéén die zich voor 28 jan. opgeeft voor het congres ontvangt deze gratis.

En of het niet opkan met de liberale evenementen in Breda, op 14 en 15 febr. a.s. wordt het Europese Congres van de WFLRY in het conferentieoord „Wolfslaar” (een dependance van

Bouvine) gehouden. De organisatie hiervan ligt in handen van de JOVD. De deelname aan dit congres bestaat uit 1 lid, zowel van de jongeren als van de studentenorganisaties, per land en de deelnemende landen zijn de EEG-landen, EVA-landen en Finland en IJsland. Tot nog toe zijn alleen de liberale jongeren uit de EEG-landen en Engeland binnen de JEL (Jeunes Européennes Libérales) georganiseerd, het doel van dit congres is de vorming van een grotere Europese vleugel binnen de WFLRY. Nadere gegevens over dit congres kunnen wij u in Breda verstrekken. Het hoofdbestuur heeft het voornemen in medio maart wederom een openbare veréénigingsraad te houden, waar dan een film over Vietnam vertoond zal worden en wij vermoedelijk zullen kunnen discussieren met een medewerker van The Embassy of Vietnam te Londen. Dit zal dan in het Engels geschieden.

En om maar vast in je agenda te zetten: de zomerconferentie in Dalfsen is dit jaar op 13 en 14 juni, om huishoudelijke redenen geen drie dagen meer. Daar zal dan de resolutie Mens en Samenleving in eindbehandeling komen, de afdeling Amsterdam gaat van start met het onderwerp Inkomens- en Vermogensverdeling en hoopt in juni die stadia te hebben bereikt dat de resultaten als concept-resolutie kunnen worden gepresenteerd. Als er afdelingen zijn die graag een ander onderwerp willen behandelen en in een landelijke resolutie willen omzetten; gauw doorgeven aan het algemeen secretariaat.

Tot ziens in Breda.

A. G.

zet. De vragenstellers gaan nog eens in op de befaamde oproep „tot zelfverdediging van het Nederlandse volk” op het jubileumcongres van de VVD in 1968. Al degenen die toen hebben beweerd dat de heer Van Riel „zo emotioneel is” kunnen er nu van overtuigd zijn dat het Eerste Kamerlid zeer welbewust het moment van zijn actie heeft uitgekozen. Van Riel zegt zelf: „Ik had toen het psychologisch juiste moment uitgekozen”.

Het gaat de heer Van Riel om het maatschappelijk evenwicht. Vandaag zou hij misschien een oproep doen „ter verdediging van de VPRO”. Die omroep wil hij niet laten verdwijnen. Dat is andere taal dan twee jaren geleden toen hij de VPRO een „ga rustig ten onder” toeriep. Wie weet draait de VVD wel weer mee. Al is het tempo ook van deze verandering wellicht hoger „dan de aanhang van de VVD kan verwerken”.

Wat leek te worden een gezapige teach-in over Goed Leven? groeide uit tot een machtige televisie-happening. We hebben het over de VARA tv-uitzending op 7 januari waarin langharig tuig de macht van de rode regenten trachtte over te nemen. Hun reactie was typerend. De verwarring was grenzeloos, de ontstemming was van de gezichten af te lezen.

Anderhalf uur werd uiterst verward gedebatteerd, waarin iedereen die de microfoon wist te bemachtigen eigen haan koning liet kraaien. De anti-autoritaire houding der aanwezigen werd het beste gedemonstreerd door iedere beslissing van de zaal botweg te negeren, en door alles te eisen wat maar te eisen was. De een wilde praten over de zin van de uitzending, een ander wilde de hele tv maar afschaffen. Revolutionairen zijn nu eenmaal reactionair. Jammer dat de laatsten niet meteen pleitten voor wederinvoering van de stoomtractie en de doodstraf. Voor dat laatste zal de oververhitte Beverwijkse leraar, die zonder blikken of blozen beweerde dat Nederland een fascistisch land is, stellig ook gevoeld hebben. De revolutie vreet naast haar eigen kinderen vooral haar tegenstanders.

De enige die gelijk had was de jongeman die betoogde dat heel kijkend Nederland zich te pletter zat te lachen. Dat zal wel zo wezen. Maar eigenlijk waren de verkrampde gelaats-trekken, de letterlijk bloedernstige betogen, en de volslagen afwezigheid van enige vorm van humor en zelfspot erg benauwend.

We hebben het eerst niet willen aan-nemen, maar ergens had Geertsema

wel gelijk toen hij het had over ge-frustreerde jongelui, die hun eigen onlustgevoelens op de samenleving projecteren. Het zal je kind maar wezen, maar we

bennen op de wereld om elkaar te helpen nietwaar? In ieder geval was het voer voor psychologen en sociologen, dit stukje anarchisme in de praktijk.

Feestavond distrikt Noord

Zaterdagavond 7 maart a.s. wordt in de Sprookjeshof te Zuidlaren de traditionele grote distriktfeestavond gehouden.

Het programma, dat om 19.30 uur begint, ziet er als volgt uit:

- I. Als gastspreker wordt een van Nederlands prominente liberale kopstukken uitgenodigd.

- II. Forumdebat tussen ex-JOVD'ers-statenleden en aspirant JOVD-statenleden (van diverse politieke pluimage) over de ontwikkeling van het Noorden.

- III. Feest met medewerking van een bekend Noordelijk orkest tot diep in de nacht.

Kaarten aan de zaal verkrijgbaar. (Inl. J. H. Lambers, tel. 050-57540)

Luns en het Midden Oosten

De toestand in het Midden-Oosten wordt gespannen en gecompliceerder met de dag. Onder het wakend oog van de Verenigde Naties gebeuren er steeds meer vergeldingsakties en strafexpedities, zonder dat deze „vredesorganisatie” daar iets aan kan doen, om eigenlijk maar niet te zeggen dat deze organisatie machteloos staat.

De enig mogelijke verzachting van de strijd zou kunnen zijn een volledig wapenembargo voor het gebied van het Midden-Oosten. Het zou niet realistisch zijn zulk een embargo in dit blad met klem te verdedigen, omdat de praktijk heeft geleerd (Biafra, Angola etc.) dat zulk een institutie eigenlijk alleen gecreëerd wordt om ontdoken te worden.

Het is mooi en nobel, in internationale organisaties blijkt te geven van de medewerking van je land aan een wapenuitvoerverbod, maar praktisch zoveel mogelijk door de vingers te zien. Een tweede manier om een einde te maken aan een doelmatige wapencontrole is domweg door corruptie wapens en wapenonderdelen te ontvoeren. Het recente voorbeeld van een aantal kanonneerboten spreekt boekdelen, het nobele doel van olie-exploratie ten spijt. De zuiver economische aanwending van dit soort wapentuig klinkt niet erg geloofwaardig, te meer wanneer de hoofdintrigant in deze affaire direct al weer een andere goe-

de officiële functie krijgt aangeboden. Tenslotte is een wapen-embargo niet realiseerbaar omdat d.m.v. sluikehandel grote sommen gelds verdiend kunnen worden, door een aantal zelfstandig ondernemende lieden.

Een escalatie in de „wapenleveranties” vindt plaats zowel aan Joodse als aan Arabische kant. En dit zal wel enige tijd zo doorgaan omdat een aantal belangen in het economische vlak van belang zijn voor een aantal West-Europese landen en de USA. Deze belangen liggen, zoals bekend voornamelijk in de Arabische wereld. Het gekke is dat de stichting van de Joodse Staat na de oorlog de instemming had van de grote mogendheden.

De conclusie van e.e.a. moet dan ook zijn dat er geen regelrechte directe oplossing van dit conflict te verwachten is. Regelrechte onderhandelingen zullen een zeer geringe kans van slagen hebben, te meer, omdat het Arabische kamp uitermate verdeeld is, een verdeeldheid die waarschijnlijk dankbaar wordt aangegrepen door de Israëliëse regering.

Buitenlandse diplomatieke druk zal dus toch het beste middel zijn om een eerste aanloop tot ontspanning in het Midden-Oosten te bewerkstelligen.

Voor de heer Luns is een schone taak weggelegd bij zijn officiële bezoek aan de Libanon.

MPVD

DEZE CHAUFFEUR LAADT EN LOST IN 4 MINUTEN 21 SECONDEN !!!

Hoe kan dat nou? Smpel! Eén chauffeur, één truck en Van Weelde's wissellaadbakken. 'n Enorme besparing op wachttijd, arbeidsloon verzekering en motorrijtuigenbelasting. Alle wissellaadbakken conform toegestane draagvermogens,

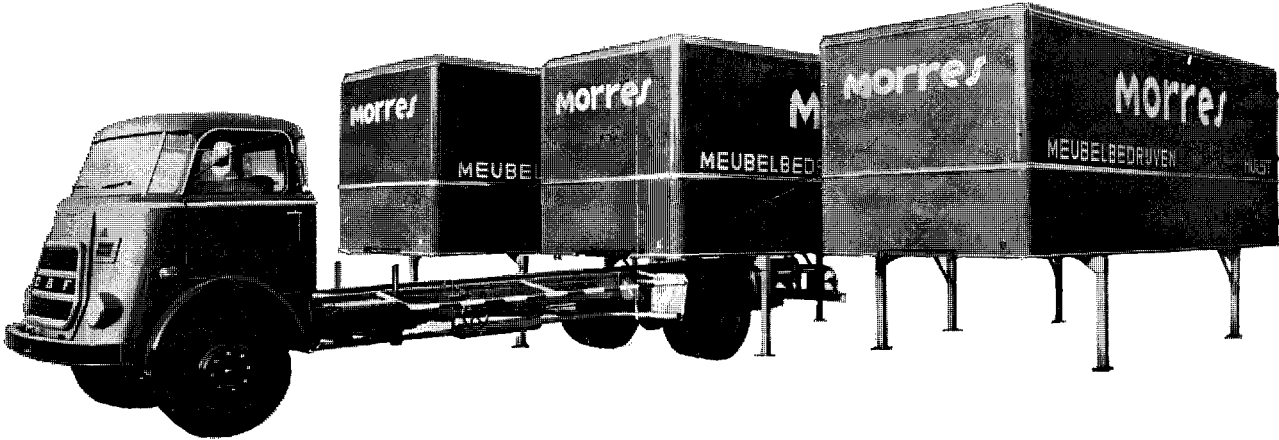
voor elk soort vervoer en in diverse afmetingen. De metalen bodemframes zijn uitgerust met draaibare of inschuifbare steunpoten. Iedere truck voorzien van hydraulische hefinstallatie in vermogens van 5 t/m 15 ton.

CARROSSERIE- EN CONTAINERFABRIEK

PAUL & VAN WEELDE N.V.

'S-GRAVENWEG 350 - NIEUWERKERK A/D IJSSEL - TEL. (01803)-2841* - TELEX 23240

'Zorg dat ik niet voor je hoeft te schamen'

was de wens van Pa toen de 21-jarige Pieter Oud de politiek inging. Deze en andere onthullingen over de moeilijkst toegankelijke staatsman leest u in de zojuist verschenen uitgave

Bewegend verleden

Een biografische visie van het Kamerlid H. J. L. Vonhoff op prof mr. P. J. Oud.

Een stuk gedegen inside-information dat u moet kennen, wilt u de voor- en na-oorlogse politieke ontwikkeling beter begrijpen.

Prijs f 22.50.

samsom Uitgeverij

Verkrijgbaar via de boekhandel
Alphen aan den Rijn, Telefoon (01720) 6633

NRC

Krant
die de vrijheid
lief heeft

bijvoorbeeld:
de vrijheid die het u mogelijk maakt
in ons land te kiezen welke krant
u wilt lezen.